

zen spočela, ktera blizo in dalječ hudo razsaja. Je neka žolčna merzlca, ki človeka kar hitro potlači; ali dasiravno je že nekterega hudo imela, nam vendar do zdaj še nikogar ni vzela. Drugod pa je nek že marsikdo umerl za to boleznijo. — Letnja bo pri nas le bolj srednja. Stern se je slabo obnesla. Snopja je bilo več, zernja manj od lanskega. Plesnjivec nam je tu in tam tersje oblezel, sosebno brajde hudo ima, vendar ne po vsih goricah enako. Zelje in fižol je suša potlačila. Krompirjeva gnjilina se do zdaj še ni oglasila, ali červ krompir razjeda, da je joj; repo pa gosence. Sadja in prosa bo srednjo reč; le ajda obilo obeta, ako nam jo Bogne-sreče obvaruje. Z Bogom!

Iz Ljubljane. Naš rojak gosp. Avguštin Vidic, sedaj c. k. izplačevavec v Celovcu, pride v ravno ti službi v Prago.

Novičar iz mnogih krajev.

Po pripovedbi nekterih časnikov bo nek poroka presv. cesarja z vojvodinjo Elisabeto prihodnjo spomlad. — Vlada v Pragi je podelila ondašnjemu parnemu mlinu pravico deželne fabrike: kruh pēči. — Vinorejci okoli Dunaja se nadjajo veliko in dobrega vina. — Na Dunaj so iz zlatapolne dežele Kalifornije za poskušnjo dobili seme nekega zeliša, kterege korenika, čebulji enaka, je čisto mjilo (čista žajfa); imenuje se zavoljo tega mjlavica (Seifenpflanze), botaniško imé ji je „phalangium promeridianum“, korenika se olupí in mokro perilo ž njo dergne; gosto se peni in diši kakor frišna rujava žajfa. Če bo to zeliše tudi v naših deželah raslo, bo v velik dobiček gospodarstvu. — V Kraljodvoru so unidan nekega 18 let starega fanta k soldatom vzeli, ki je dosihmal v ženski obleki za déklo služil. — Z neznano velicimi slovesnostmi je bila ženitev kraljeviča Belgiškega z nadvojvodinjo avstrijsko Mario Henrieto 22. dan t. m. v Bruselju praznovana. — Od kar je državni zbor v Londonu razpušen, so se tudi ministri na deželo šli odpočit. — Iz Rima se piše, da sv. oče papež spet bolehva in da ga tudi žalost tare, ker se mu od vsih strani rimske dežele naznanuje, da je ljudstvo nezadovoljno zavolj davkov in dragine, o kateri obdolžuje vlado, da ni v pravem času skerbela nadloge odverniti, ki vsaki dan huji biti žugajo; v Rimu se razodeva nezadovoljnost. — Cesar in cesarica francoska sta prav zadovoljna na deželi v Diepu. — V Kodanji je do 22. t. m. zbolelo za kolero 7216 oseb, pomerlo jih je 3902; huda boleznin zdej že pojemlje. — Turkom je v Parizu dovoljeno, si svojo cerkev (moše) sozidati in pa posebno pokopališče napraviti. — Čudno je bilo vedno od obetanja sprave in miru med Rusom in Turkom slišati, med tem pa brati, kako se oba zmiraj bolj za vojsko pripravljata. Tega bo menda še le sedaj konec, ker naj novejši in gotove novice iz Dunaja in Pariza naznanjajo, da je sultan le z majhnimi premembami Dunajski pomirivni predlog poterdil. Ni čuda, če rusovska armada o taki vročini bolega, ker slišimo, da je kakor pozimi napravljena z dolgo zimsko obleko. Za barke v Dardanelah je pa že tudi slaba, ker so že jeli severno-zapadni viharji razsajati, ki overajo brodništvo. — Iz Srbije se zvé, da tam vlada sedaj popolni mir, da je pa bil knezovi poklic za oboroženje z veliko radostjo sprejet; na avstrijsko-serbski meji stoji 20.000 vojakov avstrijske armade.

Sveti Matija.

(Legenda.)

(Konec.)

Blagoslova še poprosi mater
In objame svojega očeta,
Ki poslušal je molče na strani,
Ter z ličesa brisal si solzice.

Srečno hodil sveti je Matija
Popotaval tri je cela leta,
Preden vidil deželo deveto.
V nji ustavi se in srečo najde,
Srečo najde in ženo bogato.
Že minulo je deseto leto,
Kar se ločil sveti je Matija,
Ino šel u deveto deželo.

„Eno dete le nama podaril
Premogočni Bog je, ljubi mož moj,
Težka leta tlačijo že naji,
Ino smert več daleč ni gotovo.
Preden da se ločiva iz sveta,
Vidila bi rada sina enkrat,
Enkrat še na serce stisnila ga.
Pojdi, greva v deveto deželo,
V gostje greva k svojemu sinovu“,
Reče mati svetega Matija.

Berž na potvo vzdigneta se daljno,
Gresta v gostje k svetemu Matiju.
Čez tri leta prideta v deželo,
U deželo, kjer nju sin prebiva.
Sprejme lepo nji sinaha mlada,
Streže jima s kruhom, vinom sladkim.
Pa, ker trudna pota dolzega sta,
V lastno pelje posteljo ju belo,
Pride z lova da sveti Matija.

Srečno kakor še poprej nikoli
Se na lovu sreča mu obrača;
Tri ustrelil hitre je košute,
Zalezuje že četrto plašno.
Ali sreca babica ga stara,
Stara baba, spremenjeni zlodí.
Nagovarja lovca mi tako-le:
„Dansi srečno pač ti streljaš zveri,
Pa doma pri ženi drugi spava“.
Mutno lovec babo pogleduje,
Prevariti vragu se ne dade:
„Govoré, kar babe, ni resnica“.
Za košuto še bolj jo podviza.
Dedček sivi kmalo ga srečuje,
Pa tako-le lovcu beseduje:
„Oj Matija! ti loviš košute,
Ženo drugi ti sramotno ljubi“.

Šinila mu v lica črna kri je,
Zabolela ljuto ga je glava,
Prevariti dade se vragu.
„Kar moške mi stari govorijo,
Pravjo, da gotova je resnica“.

Ustreljenih se košut ne spomni,
Ki ostale so červom za hrano.
Proti domu tekal je serdito,
Pod nogami, da se zemlja tresla,
Ino skoči v spavnico s sekiro.

Moško glavo viditi pri ženski,
Zavihti na kviško z desno roko
Ter udari po oběh s toporom,
Da u strop je švignila kri črna;
Nič ne gleda, naglo se oberne,
Spavnico ter hoče zatvoriti.
Al na pragi srečala ga žena,
Pa prijazno moža nagovarja:
„Oj Matija! pač drage gostove,
Tvoje starše, dansi tu imava“.

Hudo glava ga je zabolela,
Ino zdihne britko s tihim glasom:
„Odsodile kar ste, sim dopolnil!“

Josip Novak.